

[Inger Gautier Schmit.]

Omraade, og det er højest paakrævet, at vi i Dag hellere end i Morgen tager fat.

Jeg nævner ikke alene de mandlige arbejdsløse. Der er jo noget saa meningsløst og urimeligt i, at samtidig med, at Hjemmene raaber efter kvindelig Arbejdskraft, er denne ikke til at opdrive. Saa sent som for et Par Dage siden talte jeg med en socialdemokratisk Kommunalmand, der beklagede sig over i Maaneder ikke at have kunnet opdrive en Husassistent, samtidig med at han saa adskillige Hundrede hver Dag vandre til Kontoret, hvor de kunde melde sig til Understøttelse.

Det; som jeg vil henstille til den højtærede Regering i denne Forbindelse, selv om den ellers paa mange Maader slet ikke har Forstaaelse af Landbrugets berettigede Krav, er, at man for enhver Pris maa sørge for at indrette Forholdene saaledes her i Landet og særlig i Landbruget, at der kan blive større Tilfredshed for den Ungdom, der lever paa Landet.

Nu ved jeg godt, at man vil sige: „Saa kan de give noget højere Løn derude“; men alle ved jo udmærket godt, at Landbruget i Øjeblikket ikke kan give højere Løn. Man kan ikke give Landbruget denne Lønningsevne, gøre det til en bedre Arbejdsgiver, paa anden Maade end ved enten at muliggøre, at det faar forøgede Indtægter eller mindskede Udgifter, og det er i høj Grad en Opgave, synes jeg, som den siddende Regering maa tage op netop med Arbejdsløsheden for Øje: at gøre Landbruget til en bedre Løngiver.

Ligeledes med hele Ungdommens og den opvoksende Børneslægts Sundhed for Øje finder jeg, at det er af vital Interesse, at vi ordner vore Forhold saadan paa Landet her i Danmark, der jo dog overvejende er et Landbrugsland, at man i de tusinde Hjem derude kan leve et sorgløst Liv og saadan, at Ungdommen faar Lyst til at blive ude paa Landet, fordi den ser, at der har den sin Chance.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg udtalte forleden Dag, at et godt Husmandshjem paa Landet var det bedste Opdragelsessted for Børn. Dette kan jeg fuldt ud tiltræde. Men, siger det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, der er ingen Chance for Landarbejderne. Nej, det er jo netop det, vi siger: Der er ingen Chancer i Øjeblikket paa Landet, og det er derfor, Ungdommen strømmer til Byerne. Men netop derfor er det Regeringens Pligt at søge at ændre dette Forhold ved at bidrage til, saa vidt den for-

maar det, at hæve Levestandarden noget paa Landet, saa man kan beholde sin Ungdom derude. Man bør gøre det af økonomiske Grunde, fordi det betaler sig at have en Landbostand, der sidder rolig og tryk i Hjemmene. Man bør gøre det af sociale Grunde, fordi det er forkert at lade denne arbejdsløse Ungdom drive rundt i Byerne. Man bør gøre det af sanitære og befolkningsmæssige Grunde, fordi det er en Lykke for et Folk, naar saa mange som muligt af de Børn, der fødes i Folket, kan opvokse under friske og sunde Forhold, hvad Børnene gør langt mere paa Landet end inde i Byerne. Det vil komme det danske Folk til gode. Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg udtalte forleden Dag, at han syntes, det var mærkeligt, at de Bevægelser, som fra Grundtvigs og Indremissions Side havde sat Røre i Folkedybet, allerede ligesom synes at være forstummet, og det ærede Medlem syntes, at den danske Landbobefolkning i de sidste 50 Aar havde været i en mærkelig stillestaaende Tilstand. Jeg maa bestemt imødegaa en saadan Udtaelse af det ærede Medlem, som alt for meget giver Udtryk for, at han, som altid lever sit Liv inde i København, ikke forstaar, hvorledes Bevægelser rører sig i Folkedybet paa Landet. Den exceptionelle Udvikling, som har fundet Sted med Hensyn til Landbrugets Udvikling paa det tekniske Omraade i de sidste 50 Aar, søger vistnok sin Mage rundt om i de øvrige Lande og maa dog være Udtryk ikke for noget stillestaaende eller stupidt i denne Landbefolkning, men for noget ganske overordentlig vaagent, noget, der viser, at man følger med i Tidens Udvikling baade paa teoretisk, teknisk og kulturelt Omraade. Den Bevægelse, som er kommet fra vort Lands Højskoler, baade grundtvigske og indremissionske, har i høj Grad medvirket til, at vi har den Standard ude omkring i vor Landbefolkning, som vi finder i vort Land. Det er jo ikke noget, jeg finder paa, men naar man hører Deputationer fra andre Lande, England, Tyskland og sydligere Lande, komme og studere vort Landbrug, hvad hører man saa? Man hører altid en ganske forbløffet Beundring over den kulturelle Standard og den overordentlige Interesse, som viser sig ude omkring i vor Landbefolkning, som giver sig Udslag i Indretningen af deres Hjem, deres Omgivelser, deres Børneopdragelse. Jeg tror derfor, at det er en fuldkommen Misforstaaelse, naar det ærede Medlem Hr. Borgbjerg taler om Stillestand ude i Landbefolkningen, saaledes at denne skulde være hensunket i sløv Materia-